

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΛΟΥΚΙΑ, 25 ετών. ΑΝΑΡΕΑΣ, 30 ετών.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. ΒΟΥΤΙΦΩΕ

(Σ' ένα φτωχικό δωμάτιο, η Λουκία κάθεται μόνη και σκεφτική, και λέει σιγά-σιγά :)

Είν' άποψη ή νύχτα τών Χριστογενών... Είνε ή νύχτα τού γεννηθός τού Σιστήρας τού κόσμου. Κί' θίως... 'Εμένα δέν μπορεί πειά νά μέ σώση κανένας Θεός. Είμαι χωμένη! Θημάτια, θ'ταν ήσαν μεζοή, πόσο ήσαν ευτυχισμένη ή νύχτα τών Χριστογενών. Πόσο μ' αγαπούσαν οι γονείς μου. Τέτοια όρα έβλεπα τού παιπυτσά μου σπό τζάκι και τού πού τ' έφίσηνα γεμάτο παιχνίδι. Πόσο γρήγορα περνά ή εύτυχία τής παιδικής ήλιτίας! 'Υστερα ήθε ό πόλεμος, καταστράφηκα, οι' ονειές μου πεθαναν, έμεινα ολιγομωχθι στον κόσμο. 'Αναγκάστρη κα έργασθώ. Μά δέν ήσαν πειά τόσο μόνη. 'Αγάθηρα... 'Αγαλήθηρα... 'Ετσι τούλάτουν ήρωζα, ότι αγαλήθηρα. Κα ήμουν τόσο ευτυχισμένη! Καί είχα ξεθάσει έλα μου τή βράσανα. Θεέ μου, λίγες μέρες πούιν ώζωια, πείτηνα, λίγες μέρες πούιν έξείνος μου όρωζόταν ότι θα μ' αγαπά μέρω νανάτου. Κί' έβαφα ένα βράδυ, ένω τών περήνα κωφή σάν παντά, πήρα ένα ράδιμα τον ποί μου έλεγε ότι δέν είνε δυνατόν πειά νά έξασκολληθή αυτή ή ζωή, ότι πρέπει νά χωροσθώ. Δέν μούλεγε γιατί. Τού γιατί έλωζ τού έθιατα πειά γρήγορα. Πατηρέτεια με καί πλοσία. Με καταδικάζει για νά πάρη μερικά έξυμοίωφια...

θέλε νά στολήσιν τήν όμορφιά τής με μετάσια καί με διαμαρτία, πού έγω, ένας φτωχός, πωτόδ'γαλτός άκώμα καλλιτέγνης, δέν μπόρουνά νά τής τού προσφέρω. Καί μ' έγκυτέλειφε καί με καταδικασε σε θάνατο, για νά πάη νά ζήση με άνετη ζωή. Ναι, με καταδικασε σε θάνατο, άφρονιτάς με μόνω. Γιατί μού είνε άδύνατον νά ζήσω χωρίς αυτή. Μού είνε άδύνατον νά τή ξεχάσω. 'Εχει χυθεί σάν φοσάμι μεσα στίς φιλέδες μου. Πώς είνε δυνατόν νά σβώσω τήν εικόνα τής μέσα από τή καρδιά μου; Μόνω ό θάνατος μπορεί νά με ληρωθή άρ' αυτή. Ναι, άποψη θα πεθάνω!... Τό αποφάσισα πειά. 'Όταν τά χυτούν ή Χριστογεννητάδες καρτάδες, έγω δέν θα ύπάρχω πειά... 'Α, δέν πιστεώ νά ύπάρχη άποψη στον κόσμο με τόσο δυστυχισμένη, τόσο άεπιλοσιμένη φτωχός, όπως έγω. Δέν πιστεώ νά έχη άποφάσει κανείς άλλος, όπως έγω, νά περική άποψη τού Χριστογεννητά μέσα στή σκοτεινά νερά τού ποταμού. Είνε άληθεια, ότι πού' όλη τήν άεπιλοσία μου, αθλιώματα ένα φίλος στή κορη μου, όταν σκεφτόμα ότι σε λίγο θα πέσο μέσα σπό κούνο νερό. Είμαι νέος άκόμα καί ή ζωή ίσως νά μου χαμωγελοσώε πειά με μέγα. Μά, όχι... Δέν θέλω πειά νά ζώ σ' αυτόν τόν κόσμο, όπου βασίλει ή φρενιά, ή έκπορσία. Δέν θέλω... 'Αντίο, φτωχό μου έργαστή μου... 'Αντίο, εικόνας μου... 'Αντίο, ζωή... Μά όχι. Δέν θέλω νά φύγω έτσι. Θα πάρω μαζί μου τήν εικόνα τής. Τή μεζοή αυτή εικόνα τής, σπό τή ζωγράφισα με τόσο πάθος. Θέλω νά πελώνω χρωτάοντας τήν έπίνοση τήν καρδιά μου. (Φεύγει).

(Στήν όδχη τού παταμού. 'Ο 'Ανδρέας καί ή Λουκία πλησιάζουν σιγά-σιγά, σάν σκίεζ μίσε σπό ήμίφως).

ΑΝΑΡΕΑΣ, (βλέποντας τή Λουκία). — Τι θέλεις έδώ τέτοια όρα αυτή ή γυναίκα; ΛΟΥΚΙΑ, (άντικρίβοντας τόν 'Ανδρέα). — Τι ήλάεις, άρ'εγε, έδώ σπόός ο κούφος; (Πλησιάζουν καί οι δύο σπό ποτάμι, κρυφά βλέποντας ό ένας τόν άλλο). ΑΝΑΡΕΑΣ. — Ατή ή νέα έχει σκοπό νά πνιγη, φαίνεται. ΛΟΥΚΙΑ. — Αύτός ο νέος θέλει νά πέση στή ποτάμι.

(Αδρόθημα, σάν νά τους σπερώχη κάποι άνώτερη δύναμη, πλησιάζουν ό ένας σπό άλλ μ' άπαράσονται από τά χέρια).

ΑΝΑΡΕΑΣ. — Δέν πρέπει νά πεθάνετε, κ'όγια... ΛΟΥΚΙΑ. — Είνε άμαρτία ν' αυτοκτονήστε, κ'όγια... ΛΟΥΚΙΑ. — Τι σας κούάζει για μένα; ΛΟΥΚΙΑ. — Τι σας ενδιαφέρει έγώ; ΑΝΑΡΕΑΣ. — Δέν πρέπει νά πεθάνετε. Είστε νέα, όμορφη... ΛΟΥΚΙΑ. — 'Εσείς δέν πρέπει νά πεθάνετε. Είσατε τόσο νέος!...

ΑΝΑΡΕΑΣ. — Είμαι πολύ δυστυχής, κυρία! ΛΟΥΚΙΑ. — Κί' έγώ είμαι πολύ δυστυχισμένη. ΑΝΑΡΕΑΣ. — Δέν είνε δυνατόν νά είστε τόσο δυστυχής όσο είμαι έγώ. ΛΟΥΚΙΑ. — Κί' όμως δέν πρέπει νά θέλετε νά πνιγητε. Είνε αναπόδία. ΑΝΑΡΕΑΣ. — Τήν έλα αναπόδία θέλετε νά κινετα ν' έσείς. ΛΟΥΚΙΑ. — Μα έγώ είμαι άεπιλοσιμένη. ΑΝΑΡΕΑΣ. — Κί' έγώ είμαι άεπιλοσιμένος. ΛΟΥΚΙΑ. — 'Όχι όσο έγώ, κ'όγια. Μ' έγκυτέλειφε ο μόνος άνθρωπος πού αγαπούσε τον κόσμο. ΑΝΑΡΕΑΣ. — Κί' έμένα μ' έγκυτέλειφε ή μόνη γυναίκα πού αγαπούσα.

ΛΟΥΚΙΑ. — 'Αλήθεια. Είνε τρεμερό! 'Αλλά δέν πρέπει νά θέλετε νά πεθάνετε. ΑΝΑΡΕΑΣ. — Κί' έσείς δέν πρέπει νά θέλετε νά πεθάνετε. ΛΟΥΚΙΑ. — Δέν θέλω πειά νά ζώ σ' αυτό τόν άθλο κόσμο, όπου δέν ύπάρχει αγάτη αλήθεια. ΑΝΑΡΕΑΣ. — Κί' έγώ πιστεώ τού ίδω. 'Αλλά βλέπω τώρα ότι ύπάρχει με ά καρδιά άκόμα στον κόσμο, ή όποια αγαπά μέχρι θανάτου. 'Η δική σας καρδιά... ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι... Κί' έγώ βλέπω ότι ύπάρχει άκόμη με ή ψυχή τόσο πονεμένη καί πιστή όπως ή δική μου. 'Η δική σας. ΑΝΑΡΕΑΣ. — Μην πελάνετε λοιπόν, κυρία. Δέν άξίζει τον κόπο νά πεθάνη κανείς γι' αυτούς πού δέν αγαπούν. Πρέπει νά έξη κανείς γι' αυτούς πού τόν αγαπούν.

ΛΟΥΚΙΑ. — 'Εμένα δέν μ' αγαπά κανείς πειά. ΑΝΑΡΕΑΣ. — 'Όποτε θα ζούσατε άν σας αγαπούσαν; Τότε ζήστε

ΛΟΥΚΙΑ. — 'Αντίο, φτωχό μου καμαράκι!...

(Σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, γεμάτο ζωγραφίες. 'Ο 'Ανδρέας κάθεται μόνος καί σκεφτικός, καί μονολογεί :)

Χριστογεννητάτη βραδεία... 'Όλων ή καρδιές είνε άποψη γεμάτες θεία χαρά καί γαλήνη. Οι έρωτευμένοι κούθουν νά γίνεται άκόμη πιο τρυφερή καί πιο δυνατή ή αγάτη μέσα στήν ψυχή τους. 'Όλοι άποψη, καί οι δυστυχισμένοι άκόμη, ξεχνούν για λίγο τούς καύμούς τους. Μόνω έγώ είμαι άεπιλοσιμένος, όσο κανείς άλλος στον κόσμο. Γιό μένα δέν ύπάρχει πειά καμιά χαρά, καμιά έλπίδα, ζωδια μόνω, σκεδόν ετιγχευμένος, με τήν τέχνη μου. Λέω σκεφτόμα, γιατί ένοιώμα νά μου λείπη κάτι. 'Η μόνω έρωτευμένος με τής γυναίκες πούιν όνειρο μου, με τή πλάσμα τής φαντασίας μου, μά στή κατάβατα τής ψυχής μου λαχταρούσα μόνω ύπαρξη δόλοζουσαν, για γυναίκα, ή όποια θα ήταν για μένα ή ένοσώτισση τού ιδανικών μου. Καί ήθε με μέρα αυτή ή γυναίκα, ηδωσταμένη από μια περιγέλαστρη Μοίρα... Ναι... Γιατί ή ιδανική αυτή γυναίκα, ή γυναίκα πού δοματιζόμουν καί πού λαχταρούσα νά τήν ιδώ ζωντανή έμπρός μου, ήταν μόνω σπό πρόσωπο καί σπό σώμα όραία. Στήν ψυχή δέν ήταν καθόλου όραία, άλλοιμονο! Μού όρωζόταν ότι θα μ' αγαπά άιώνιος, καί τώρα, είνε λίγες μέρες πού μ' έγκυτέλειφε φευρόντας μ' ένα πλοίοιο φίλο μου, με τή έπίσημη, ή τρελή μου αγάτη, ή φουρκαετιά μου λατρεία σ' αυτή, ή

